

மண்ணின் நினைவுகள்

சபா வசந்தன்

நற்றும்
பாய்விடும்
நீச்சும்...
றக்கும்
யடித்து
சிறுறும்
ராது
கற்பனை
இ
வழந்த
ப நடந்
மாலை
களைத்
கச் செல்
ஏக்கம்
தேங்குப
ினிமேல்
பெற்று
பாப்
தொடுக்க
படியே
விடும்.
முக்கை
பறுக்கும்
முக்கும்
தோன்றும்

ணில்
காட்டி
முட்க
ட்டல்க
இழந்து
குகளா
பெற்று
ரையா
னியமா
லவான
கதியாக
தொழிக்
சாதனை
கக்கி
பிணை
போடு
முநிலவு
னினும்..
நோக்கி..
ரியனி
ரார் நா
குழியு
மீண்டு
வதற்கா
யணம்
தேசுடே
வன் உ
ப்பத்தை
னருகி
றுதியான
டையா
ற்றைக்
ணத்து
முக்கை
றைய

லலா
டுவே,
கொடுக்க
மனிதன்.
க
ழங்கினான்.
பொன்னை
தான்.
ம்
முடும்
பேசியே
ட்டான்.
ப
ழித்தான்.
ல்லாம்
க்கினான்.
து
ரினான்.
னும
றுத்தான்.
லயின்
நகையில
க்கும்
க்கும்
னும
னும
நடக்கும்
நடனம்
அறியா
திகம்.
றியோ
வசு
புலோ
வடன்
னை

தின்கும்
லாவே...
நாளைபு
கழியும்,
றந்த
யட்டும்,
முவின
ணப்புக்க
ன்கும்
டின
ரடுக்கும்
யண்டும்.
ர்டும்
வண்டி
பாருகிறே
மும்
சமதி...
ளை
கு மட்
னி!
து
நீண்டு
கும்
நினி ந

சென்னை
27.06.94

மண்ணின் நினைவுகள்

சபா வசந்தன்

MANNIN NINAIVUKAL

(Collection of Poems)

By

SABA VASANTHAN

'Sugantham'

Urelu West

Chunnakam

Sri Lanka

First Edition:

April 1994

Type Setting:

Shyamala Navaratnam

Design & Layout:

K. Navam

Cover Design:

Miss. Malathy Manoharan
(Age 15)

Copy Right:

Dr. (Mrs.) Malar Vasanthan

Price:

Cdn \$ 2.00

Third Publication

of

Nankavathu

Parimanam

1565 Jane Street

P.O. Box 34515

Toronto, Ontario

Canada M9N 1R0

சென்னை, 15/12/2014

1. சென்னை மாநகராட்சி

2. மதுரை

3. திருச்சி மாநகராட்சி

4. திருவள்ளூர்

5. திருவாரூர்

6. திருவாரூர் மாநகராட்சி

7. திருவாரூர் மாநகராட்சி

8. திருவாரூர் மாநகராட்சி

9. திருவாரூர்

10. திருவாரூர்

11. திருவாரூர்

12. திருவாரூர்

13. திருவாரூர்

14. திருவாரூர்

15. திருவாரூர்

16. திருவாரூர்

பெருமையான எம் மண்ணில்
பிறக்கவைத்த
அப்பாவுக்கும்
அம்மாவுக்கும்!

நினைவுகளின் பக்கங்கள்

மண்ணின் நினைவுகள்.....5
பெண்.....7
காயம்பட்ட கனவுகள்.....9
புதிய வேதம்.....11
வெறும் இலக்குகள்.....12
ஒரு குறளும் எம் வாழ்வும்.....14
வெறும் சமாதியல்ல நான்.....16
வெளிச்சம்.....18
ஒரு Part-Time கவிதை.....19
ஏக்கம்.....20
மனிதனைத் தேடி.....21
அக்கரைத் தோழனுக்கு.....23
நாள்கள் நிச்சயம்.....25
பயணம்.....27
காலக்கெ(கே)டு.....28
மனித இயந்திரம்.....29
பழஞ்சோறு.....31
பனை.....32

மண்ணின் நினைவுகள்....!

கண்கள் ஒளியிழந்து
கனவுலகில் சஞ்சரிக்க
அன்றைய நினைவுகள்
அலை அலையாய் ஆடிவரும்.

முன் பின் கண்டறியா
முகமிழந்த மனிதர் இங்கு
உற்றார், பெற்றார்
உடன் பிறந்தார் கவலையின்றி
நித்தம் ஒரு பியர் கேகம்
நின்றாடும் டிஸ்கோவும்
களிக்க ஒரு பெண்ணும்
காதலிக்க வேறொன்றும்
இருந்து விட்டதென்றால்
இதுவெல்லோ வாழ்க்கையென்பார்.

கொண்டா அக்கோட்டும்
கோபுரமாய் ஒரு வீடும்
சீடி பிளேயருடன்
சீதனமாய் சில லட்சம்
இத்தனையும் பெற்று
இல்லாளை இரண்டு வேலை
செய்யச் சொல்லும்
செம்மண்ணின் மைந்தர்கள்.

வந்த இடம் இங்கு எம்
வாழ்க்கை அழகில்லை
அன்னிய மண்ணதனில்
அர்த்தங்கள் அஸ்தமிக்க
அன்றை எம் நினைவுகள்
அலை அலையாய் ஆடிவரும்.

ஆட்டுக்குக் குழையொடிக்க
ஆளில்லை வீட்டிலிங்கு
அதுக்குள்ளை உனக்கென்ன
அறுவாசை விளையாட்டு
அன்புடனே அடிக்க வரும்
ஆச்சியும் இறந்துவிட
ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பால்
அழுதிருக்கும் என் மனது
விடியற்காலை
வெய்யிலுக்கு முன் எழுந்து
வடகம் செய்யவென
வேப்பம் பூ பறித்து
பழஞ்சோற்றைக் குழைத்து
பலா இலைமேல் வைத்து
பச்சை மிளகாயோடு
பலகாரமும் செய்து தந்து
பலகாலமாய் எம்மைப்
பரிவுடனே வளர்த்து....
ஓ... பிரியும் போது கூட
பேரர்கள் அருகில்லை.

கோவில் தேர் முட்டியில்
குடியிருக்கும் புறப்போல
இரண்டு பனை உயரத்தில்
இரு அறையுடனே ஒரு வீடு
இன்பமோ துன்பமோ
இதற்குள்ளே அடங்கிவிடும்.
இதுதான் வாழ்க்கை இங்கு
இனிமை இதில் இல்லை

கணகர் வெளியும்
 கண்ணகை அம்மன் கோவிலும்
 கல்லெறிந்து புடுங்கும்
 கறுத்தக் கொழும்பானும்
 வேலையால் அப்பா வரும்
 வேளை வரை பயந்து
 பிள்ளையார் கோவிலின்
 பின் வீதி விளையாட்டும்
 சந்தியில் கூடி நின்று
 சரக்குக்கு 'மார்க்ஸ்' போடும்
 சிந்தை அறியாச்
 சிறுபிள்ளைச் சேட்டைகளும்
 இன்னும் என் இதயத்தில்
 இனிப்பாய்ச் கவைக்கிறது.
 இனி வருமா இவ்வாழ்க்கை
 இதயம் அழுகிறது!

வாடகை, 'சமறி'
 வருமான வரி, வட்டி
 என்று போக இங்கு
 எதுவுமில்லை மீதி.
 எட்டிநீருந்து ஐந்துவரை
 இயந்திரமாய் ஓடி
 இன்பமின்றி வாழ்க்கை
 கழிந்திடுமே பாதி.

ஈர விறகுடனே
 இரவு பகல் எரிந்து
 முட்டைக் கோப்பியுடன்
 மூன்றுவேளை உணவும்
 சத்தாகச் சமைத்து அம்மா
 சலிப்பின்றிப் போட
 இன்ப துன்பம் என்று
 எதுவும் பாராமல்

எம்மை உயர்த்தவேன அப்பா
 உடல் நோக உழைக்க
 ஆண்டு அனுபவித்து
 அன்று அலுக்காமல் வாழ்ந்து
 இன்று அதற்காக ஏங்கிடும்
 அழுக்கான வாழ்க்கை.

கண்கள் திறந்து
 கனவுகள் கலைந்து விட
 ஏழரை மணியென்று
 'எலாம் குளொக்' சொல்லிற்று.
 ஐயையோ இன்னும்
 அரைமணிக்குள் அங்கு
 நிற்காவிட்டால் எனக்கு
 நின்றுவிடும் வேலை.

பகமையான அந்தப்
 பழைய நினைவுகளை
 நினைத்துப் பார்க்கக்கூட
 எமக்கு
 நேரமில்லை இங்கு.
 மண்ணின் நினைவுகள்
 மனதில் மரணிக்க
 மகிழ்வில்லா வாழ்க்கைக்காய்
 மற்றொரு நாள் தொடங்கிற்று..!

- வைகாசி, 1989

பெண்...!

தாவணி விலக்கித்
தலையெடுக்கும் இளமைகளைக்
காவியம் பாடினான்
ஒரு கவிஞன்.
காமம் இல்லை
அவை கலையின் படைப்பென்று
ஒவியமாக்கினான்
இன்னொருவன்.
விநாடி நேரம் விரகம் தீர்க்கவென
விலையைப் பேசினான்
வேறொருவன்.
வாழ்நாள் முழுவதும் வைத்து
அனுபவிக்க விலையாகிப்போனான்
மற்றொருவன்.

என்னருமைப் பெண்ணே...!
மேலே உள்ள வானமும்
கீழே உள்ள மண்ணும்
உனக்காகத்தான் !
ஆனால் இடையில் உள்ள
மனிதர் மட்டும்
உனக்காக அல்ல....
பெண்ணும் பெண்மையும்
எம் மண்ணின்
பெருமை காப்பதற்கு மட்டுமே....

தற்காலத்துக் 'கண்ணிகள்' போல
நீயும்
கற்காலம் தொட்டு இருந்து வரும்
ஒரு 'கண்ணி'....

உனது விருப்பு
வெறுப்புக்களும்
ஆசாபாசங்களும்
ஏற்கனவே
தீர்மானிக்கப்பட்டாகிவிட்டது...
நீ பிறந்து
அதன் படி வாழ்ந்துவிட்டு
இறந்து போய்விடு....

புறநானூற்றுப்
பெண்ணிலிருந்து
புதுமைப் பெண் வரை
அகராதிகளில் மட்டும் தான்
மாற்றமே தவிர
அர்த்தங்கள் இன்னும்
அப்படியே தான்...

காக வாங்கி
கண்ணியமும் இழந்து
உனக்குக் கணவனாவான்
ஒருவன்
அவன் கல்லானால் என்ன?
புல்லானால் என்ன?
நீ.... கற்புள்ளவளாம்
ஆகவே உன்னைக் கல்லாக்கி
காலை எழுந்து கடன்கள்
செய்து
அவனுக்குப் பசித்த
போதெல்லாம்
உன்னையும்
உணவையும் பரிமாறிக்
காலத்தைக் கழித்துவிடு.

உனக்கெனக்
கருத்துக்கள் இல்லை.
ஆனால்
கடமைகள் உண்டு.
சிறுமதி ராமர்கள்
சிலவேளை
உன்னைச் சந்தேகிப்பர்.
அப்போது
நீ சீதையாகிச்
சிதையில் இறங்கவும் வேண்டும்.

என்ன பார்க்கிறாய்
இளம் பெண்ணே..!

கல்லாகிப்போன நீ
அகலிகையாக மாறுவதற்கு
மனிதனுக்காகக் காத்திராதே!
உன்னைக் கல்லாக்கியவனே
அவன்தான்!

நிகழ்வுகளில்
நியாயத்தைத் தேடி
நியதிகளை நீயே
நிர்ணயித்துக்கொள்!

உலக அசைவிற்கு
அரைவாசிப்பங்கு
உன்னுடையது என்பதை
உணர்ந்து கொள்!

அங்கங்கள் தேய
அலங்காரப் பொருளானது
போதும்
அடிமை வாழ்வுக்கு
முடிவுகட்டி விட்டு - உன்

அசைவுகளுக்கு
அர்த்தங்கள் வகுத்துக் கொள்!

உலகத்துப் பெண்களெல்லாம்
ஆகாயத்தையும் அளக்கிறார்கள்.
நீயோ இன்னமும்
அருந்ததி பார்க்கமட்டுமே
ஆகாயத்தைப் பார்க்கிறாய்.
முதல்வனும் முனிவனும்
முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும்
வானத்திலிருந்து உன்னை
வாழ்த்துகிறார்களாம்.
வேடிக்கை பார்த்தாயா?

வேதனையான இந்த
வேள்விகளெல்லாம்
நீ வேண்டிய வாழ்வுக்கு
வழி விடமாட்டா.

என் அருமைப் பெண்ணே...!

இரவல் புரட்சியால்
எழுச்சிகள் இல்லை
உன் பசிபோக்க
நீதான் உண்ண வேண்டும்.

கண்கள் சிவந்து
கைகளை உயர்த்து!
விலங்குகள் உடைத்து
விடுதலையாகு...!

- ஆடி, 1990

காயம்பட்ட கனவுகள்....!

நேசமுள்ள என் தோழிக்கு....,

இதயத்தில் ஊறிய
ஈரமான இவ்வரிகள்
இருப்புக் கொள்ளாது
என் மூச்சோடு வெளிவந்து
காற்றோடு கலந்து
உன் காதுகளை எட்டும்போது
காலம் கடந்திருக்கும்...

தந்தையும், தமயனும்
காவலராய்
சொந்தமும், சமூகமும்
வேலிகளாய்
இயற்கையின் படைப்பான
இன்பங்கள்
எனக்கு என்றுமே
எட்டாத தூரத்து
இருப்புக்களாய்...

பசியெடுத்துத் தவித்த
பருவத்து உணர்வுகளை
துருவத்து நிலவாகத்
தூரத்தே விலத்தி
கனியொத்த ஒரு
கணவனின் வருகைக்காய்
கனவுகளின் கனங்களுடன்
கனகால வாழ்வு...

வேதியர் கூறிய
விதியும் வேளையும்
வேகமாக எனக்கு
வாராது போனாலும்
அது வந்த போதோ
வாழ்க்கையில் வசந்தங்கள்
வேகமாகவே என்னிடம்
விடைபெற்றுப் போயின.

சாத்திரம் சடங்கு
சம்பிரதாயம் என
சகலதும் பார்த்து
சம்மதம் தந்து பின்னும்
படித்த படிப்பிற்கும்
பதவிக்கும் மட்டுமல்ல-ஏன்
புணர்வதற்கும் கூட
அவனுக்குப்
பொன்னும் பூமியும்
அள்ளிக் கொடுத்தபின்
அக்கினி சாட்சியாய்
அன்பு மனைவியாய்
அடங்கியே வாழ்வென
அனைவரின் முன்னிலும்
அரங்கேறிய எனது
அசிங்கமான வாழ்வு.

எனக்கு மட்டுமே
முதலிரவான
அந்த இரவு
விடிந்தபோது...
என் வாழ்வின் விளக்கு
அணைந்து போயிற்று...
காலை வந்ததும்
கண்கள் சிவக்க
வாழ்வந்த விலைமகனோ
வாய் கிழியக் கத்தினான்
'வெள்ளை விரிப்பு
அழுக்காகவில்லை
'வேசி' நீ
வாழ்வுக்கு வகையற்றுப்போனாய்
கற்புடனே வாழ்ந்த
கண்ணகி கதையைக்
கற்றேனும் பார்த்ததுண்டா
களங்கப்பட்டவளே?
உன்னால் என் குலப்பெருமை
எல்லாம் குடி மூழ்கிப் போச்சு
ஆகவே கொடு
இன்னும் சில இலட்சம்
கூடி வாழ்தல் ஆச்சு...'

என்னுயிர்த் தோழி...!
என்னை 'மலர்' என்ற போது
நான் மனமகிழ்ந்து போனேன்...
'பொன்' என்ற போது
நான் பூரித்துப் போனேன்

ஆனால்
முகர்ந்துவிட்டு எறிந்தபோதும்
உருக்கி என்னை
வார்த்தபோதும் தான்
உண்மையான அர்த்தத்தை
அறிந்தவளானேன்.

இன்னொரு வாழ்க்கை
ஒன்று இருக்குமாயின்
எனக்காக மட்டும்
என்றும் நான் வாழ்வேன்.

எண்ணிய வாழ்வுக்காய்
எல்லைகள் தாண்டி
எல்லையற்ற இன்புடன்
வாழ்ந்திடும் என் தோழி!
காயம்பட்ட என் கனவுகளை
கண்ணீருடன் கமந்துவரும்
காற்றலைகளை நீ கவாசிப்பாய்....
அப்போதாவது
என் கனவுகள்
உன் வடிவில்
கனகாலம் வாழும்...!

புதிய வேதம்...!

பெண்ணே...!

உன்னை நான்

நிலவுக்கு ஒப்பிட விலை

ஏனெனில்...

நீ பிரகாசிக்க உனக்கு

இரவல் ஒளி தேவையில்லை.

நீ சூரியனும் கூட அல்ல

ஏனெனில்...

இரவிலும் நீ

மறைந்து போவதில்லை...

ஆண்வர்க்க ஆளுமையின்

அதிகாரக் கற்கனையால்

அழைக்கப்பட...

நீ ஒன்றும் அடறிணை அல்ல...

வர்ணனைகளால்

வஞ்சிக்கப்பட்டவளே...,

கொஞ்சப்பட மட்டுமே நீ

கொலுவைக்கப்படுகிறாய்...

உன் மடியில் உருவெடுத்த

மானிடனோ...

தன் கொடிய கைகளால்

உன்னை கொடுமை செய்கிறான்...

விடியலுக்கு ஒளி கொடுக்க

உன் விழியிரண்டும் போதும்.

வழியுண்டு பெண்ணே - இவ்

வையத்தில் நீ வாழ்வதற்கு...

ஆம்...!

மறைந்து விடாதே...,

மான்னுடத்தின் மகத்தான

பிறப்பிடம் நீ...!

- மார்கழி, 1990

வெறும் இலக்குகள்...!

டுமீல்...!

ஒரு சிறு சத்தம்
நான் இறந்துபோகிறேன்.

தலைவாரிப் பூச்சுடி
அழகாக அம்மா
பொட்டு வைத்து
மகிழ்ந்த அந்த நெற்றி...

அன்பாக அணைத்து
ஆதரவாக அப்பா
முத்தமிட்ட அந்த நெற்றி....

இன்றும் அதே நெற்றியில்
துப்பாக்கி அரக்கன்
முத்தமிட்டு, சிவப்பாக
ஒரு பொட்டு வைத்துவிட
நான் இறந்து போகிறேன்...

எனது இறப்பு
ஒரு பெரிய இழப்பல்ல
'அவர்களது' பாசையில்
இது இன்னுமொரு
துரோகியின் அழிவு!

சர்வாதிகாரியின் தலையில்
கிரீடமாக இருப்பதைவிட
உண்மை உழைப்பாளியின்
கால்களில் செருப்பாக இருக்க
ஆசைப்பட்ட என் செருக்கு...
அதற்குத் தான் இந்தப் பரிக

கருவியுடன் கருத்தியலும்
இணைந்தால் மட்டுமே
புரட்சி கருவுறும்
என்று கருதியதால்...
சகோதர யுத்தம் சரியல்ல
எனக் கூறியதால்...
தலைமை வழிபாடு
தவறென்னு வாதிட்டதால்...
நான் 'தட்டப்பட'
வேண்டியவளானேன்....

இராணுவ ஓநாய்களின்
கால்கள் பட்டு
ரணமாகிப் போன எம் மண்ணில்,
நட்ட நடு நிசியில் நடுவீதியில்
கைகள் கட்டப்பட்டு
நான் பிணமாகிப் போகிறேன்.

காலையில் என் இரத்தம் பட்டுச்
சிவந்த குரியன் ஊருக்கு
என் இழப்புச் சேதியைச்
சொல்லிற்று...!

'றோட்டில நிண்டு உதென்னடி
விடுப்பு... கொப்பர் வந்தால்
கொண்டு போடுவார்...'
எட்டடி வேலியின் வெளியே
எட்டியும் பர்க்காத அம்மா
வயிற்றிலும் தலையிலும் அடித்து
விதியை நொத்து புலம்புகின்றான்...

'பிள்ளையின்ரை கலியாணத்துக்குப்
 பின்வளவு முழுவதும்
 சொக்கட்டான் பந்தல் போட்டுச்
 சோடிக்க வேணும்...'
 கனவுகள் கண்ணீரில் கரைய
 காலத்தை நொந்து
 கதறும் அப்பா...

உயிரற்று நான் கிடந்தாலும்
 உண்மையான காதலால்
 இன்னும்
 உதடுகளில் முத்தமிட்டு
 அழும் என் காதலன்...

இந்தக் கதறல்கள் எதுவுமே
 காதில் விழாமல்,
 குருட்டு மனிதரின்
 தோள்களில் தொங்கும்
 செவிட்டுத் துப்பாக்கிகள்.

திசையைப் பற்றிக்
 கவலையில்லை...
 அவற்றிற்குச் தேவை
 'வெறும் இலக்குகளே'

ஒளியற்ற சூரியன்
 நிலவற்ற மேகம்
 பயிரற்ற நிலங்கள்
 பண்பற்ற மனிதர்,
 இவர்களை வழிகாட்டும்
 திசையற்ற துப்பாக்கிகள்...

மனித நேயத்தையும்
 மானுடத்தையும்,
 மரணிக்க வைக்கும்,
 வெறும் உலோக வார்ப்புகளால்
 ஆன உயிரற்ற துப்பாக்கிகள்...
 ஆள்வதற்கென தூக்கிய
 துப்பாக்கிகளால் ஆளப்படும் நாம்...

மீண்டும் இன்னொரு 'நான்'
 இறந்து போகுமுன்,
 என்னருந் தேசமே
 இவைகளுக்கு விடைகொடு...!

ஒரு குறளும்....: எம் வாழ்வும்....!

'கற்க கடற கற்றவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக...'

ஈராயிரம் வருடங்களுக்கு முன்
எதையோ நினைத்து
வள்ளுவன் சொன்ன
வார்த்தையின் படி
இன்று
வாழ்ந்து(?)கொண்டிருக்கிறோம்!

பிறந்து, தவழ்ந்து
உலகம் அறியுமுன்
பிஞ்சு மனதில்
பிரிவினை வார்த்தைகள்!
'நீ அப்பாவின்ரை பிள்ளையோ,
அம்மாவின்ரை பிள்ளையோ...?'
திசை தெரியாமல்
திகைக்கும் குழந்தை
அம்மாவின் கையிலோ
அமிழ்தென மிட்டாய்
அங்கே கைகளை நீட்டி
ஆவலாய் ஓடும்...
எதிர்காலத்தில்
நேச சக்திகளைத்
தேர்ந்து எடுக்கும்
அரசியல் ஞானம்
அங்கே உதயம்....!

ஆலமர நிழலில்
அரிவிரிப் பாடம்...
'ஐந்து தேங்காய்கள்
இரண்டு ரூபாய்க்கு வாங்கி
இருபது ரூபாய்க்கு விற்றால்
எவ்வளவு லாபம்?'
'கொள்ளை லாபம்'
குரல் கொடுக்கும் பிள்ளைகள்.
நானைய எமது பொருளாதாரத்தின்
நாடித்துடிப்புகள்...!

அடியும் முடியும்
அறிய முடியா
சிவனின் தலையில்
பிறை என்ற கல்வி.
ஆதலால்
பிறையில் இறங்கிய
மானுடத்தின் பெருமை
அறிய முடியாது
அழிந்து போயிற்று.

'பனையேறுகிற
 பஞ்சனின் மகள்
 பல்கலைக்கழகத்தில்!
 தறுதலை நீயோ,
 தச்ச வேலையும்
 கொல்ல வேலையும்,
 தொழிற்கல்வி என்று கூறித்
 தொல்லை தருகிறாய்!
 கோட்டும் போடாமல்
 கொழுப்புப் பிரளுற
 வேலை என்றால்
 கொழுத்த சீதனம்
 எப்படிக் கிடைக்கும்?'

மூலைக்கு மூலை
 மூளைச் சலவைகள்!
 மும்மரமான
 கல்வி முதலீடுகள்!

"மண்ணாவது... மக்களாவது...
 மண்ணாங்கட்டி.....!
 மனுசனுக்குத் தேவை
 பணமும், பகட்டும் தான்...!
 டொக்டரும், எஞ்சினியரும்
 எம் இரு கண்களும்.
 'லேபரேஸ்' ஆக
 'அதுகள்' இருக்கு.
 ரெக்னீசியன்ஸ் வேணுமென்றால்
 இம்போர்ட் பண்ணுவம்".

'கற்க கசடற கற்றவை கற்ற பின்...'

வள்ளுவப் பெருந்தகையே...!
 வாயை வைத்துக்கொண்டு
 கம்மா இருக்காமல்
 ஏனைய்யா உமக்கிந்த
 வேண்டாத வம்பு...!

வெறும் சமாதியல்ல நான்....

எனதருமைத் தேசமே!
என் வயிற்றுள்
உன் புதல்வன் ஒருவன்
உயிரின்றி உறங்குகிறான்.

புதைத்து விட்டதாக எண்ணி
விதைத்துவிட்டுச் சென்றவர்கள்
அவன் விருட்சமாக வளருவதை
அறியவில்லை...

எந்த மண்ணை நேசித்தானோ
அந்த மண்ணை
அவனை மூடியிருக்கிறது.
அதுவும் தனக்கு பெருமைதானாம்.

என் தேசமே...,
அவன் உணர்வுகளின்
வெப்பத்தை நான்
உணருகின்றேன்...
உறுதியான அவன் கால்கள்
வலிமையாக என்
வயிற்றைக் கிழிக்கின்றன...
மரணத்துக்குப் பின்னும்
வாழ்க்கையுண்டாம்...
இன்றைய இழப்புகள் நாளைய
புதிய பிறப்புகளின்
பிரவச வேதனையாம்...

அவன் அன்றாடம்
என்னுடன் பேசுகின்றான்

போராட்டத்தில் இழப்புகள்
சகஜம் என்பவர்கள்...
வாழ்வதற்குத்தான்
போராட்டம் என்பதை
அறியவில்லை என்கிறான்...
கோலங்கள் போடும்
முற்றங்களை விட,
கோட்டான்கள் கத்தும்
மயானங்கள்
அநிகமாகின்றன என்கிறான்...
தன் வார்த்தைகளின் சீற்றம்
வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களைச்
சிந்திக்க வைக்கும் என்கிறான்.

எனதருமைத் தேசமே!
என் வயிற்றில்
விரிசல்கள் தோன்றுகின்றன.
அந்த விரிசல்களினூடே
விடியலை நோக்கி
அவன் கைகள்
வேகமாக எழுகின்றன.
ஓ அந்தக் கைகளுக்குத்தான்
எத்தனை வலிமை!
செம்மண் பிரண்ட
செழிப்பான கைகள்
கட்டு விரலை
எட்டத் தூக்கி
சூரியனை உதிக்கச் சொல்கின்றன...

எனது தேசமே...
 நான் பூரித்துப் போகிறேன்!
 இவ்வளவு காலமும்
 நானோ வெறும் சமாதி...
 உயிரற்ற உடல்களை
 உக்க வைப்பதற்கு மட்டுமே
 பயன்பட்டு வந்தேன்!
 ஆனால் இப்போது
 உண்மைகளை மீண்டும்
 உயிர்பெற வைக்கும்
 நிறைமாதக் கர்ப்பிணி நான்...
 போராடும் உரிமை
 தமக்கு மட்டுமே
 என்றவர்கள் கூட
 இறப்புக்கள் மட்டுமே
 தியாகம் என எண்ணி
 இடையிடையே
 அழிந்து போகிறார்கள்...
 அப்போது மட்டும்
 நான் ஏனோ கருவுற மறுத்து
 மலடியாகி விடுகிறேன்...

என் தேசமே...
 உடல்களுக்கு மட்டுமே சமாதி,
 உணர்வுகளுக்கு அல்ல.,

ஓ...

எமது இன்னொரு
 மைந்தனின் வலிய கரங்கள்
 என் வயிற்றைக்
 கிழித்துக் கொண்டு
 வானத்தை நோக்கி
 மேலே எழுகின்றன...

நான் காதலிக்கும்
 என் தேசமே...

நானாய
 புதிய பிறப்புகளுக்கு
 இன்றே உன்னைத்
 தயார்ப்படுத்திக்கொள்...!

வெளிச்சம்...!

கதிரவன் உறங்கச் சென்றதால்
 கருமேகங்கள் விழித்துக் கொண்டன.
 கூவிவந்த இளம் தென்றலை
 கூவத்தின் நாற்றம் இழிவு படுத்தியது.
 கண்கள் தூக்கஅரக்கனை விரட்டி விட்டு
 கற்பனைக் கன்னியை அரவணைத்தக் கொண்டன.
 அப்போ...

சிறைக் கைதிகளில் ஒருவன்
 சிந்தனை வசப்பட்டுப் பாடுகிறான் -
 'என்ன தேசமோ இது என்ன வேசமோ,
 இங்கு பொய்கள் கூடியே
 ஒரு நியாயம் பேசமோ'
 அது .... சரியான ராகமுமில்லை
 தரமான தாளமுமில்லை - ஆனால்
 தரங்கெட்ட அமைப்பைத்
 தட்டிக் கேட்கும்
 தவறாத கருத்திருந்தது.
 தருமத்தின் உணர்விருந்தது.

அந்த உழைக்கும் மகனின்
 உயிரோட்ட உணர்வினால்...
 கருமேகங்கள் கலையத் தொடங்குவது
 சிறைக் கம்பிகளினூடே என்
 கண்களிற்குத் தெரிந்தது....

ஆம்....
 விடியலுக்கு இங்கு வேளையாகி விட்டதால்
 இனி வெளிச்சம் வந்துவிடும்...!

- சித்திரை, 1987

11 p.m. - 7 a.m....

ஒரு Part-Time கவிதை...!

கடும் குளிருடனே
காற்றடிக்கும் வேளை
கறுப்பு உடையணித்து
கண்கள் களைத்து
காலையின் வருகைக்காய்
கடிகாரத்தைப் பார்த்து
கால்கடுக்க நடைபோடும்
காவல் தொழில்...!

இடர்கள் தொடர்ந்து வரும்
இந்த இரவு வேளையிலே-நான்
இன்னும் உயிருடன் இருப்பதனை
உறுதிப்படுத்துதற்காய்
இடையிடையே ஒரு
தொலைபேசி அழைப்பு...!

எத்தனை நாட்களாய் எம்
சொந்த மண்மீது
சுற்றித் திரிந்த-அந்த
சுகங்கள் கனவுகளில்...
ஓ...

இந்த எட்டுமணி நேரமோ...
பொட்பென்று போகாமல்
எத்தனை யுகங்களாய்-இது
எப்பொது விடியும்...?

- ஆவணி, 1990

ஏக்கம்

குளிர் இரத்தவெறியின்
கொடுமைகளால்
உறைந்துபோயின
உடல்களும் மனங்களும்.

குளிர் காயவென
பகிபிக்கும்
அத்திலாந்திக்கும்
அரவணைக்க
துருவத்தைப்
பிறையெனச்சூடிய
கூதல் நாட்டில்....

கூடுகள் குலைந்த பின்னும்
எஞ்சிய ஒரு
கொம்புத் தடியை
அலகில் கொண்டு
அலையும் குருவிகளாக
இன்னும்
நம்பிக்கையுடன்.....

மண்வெட்டிய களை தீர
மாமரத்தின் கீழ்
படுத்தாறங்கிய - அந்தப்
பொழுதுகளின்
புலர்விற்காய்...
ஏங்கும் இதயங்கள்
இந்த
'இக்ஞர்க்களுக்கும்
உறைந்து போகும்.

என்னும்...
பண்படுத்திப்
பாத்திகட்டி
பணங்கூடல்களை
பசுமை செய்ய ஆவல்.

ஆனால்... நாமோ
மேப்பிள் காட்டினுள்
மெழுகுவர்த்தி ஒளியுடன்!

மனிதனைத் தேடி....!

தாயின் மடியில் ஈரைந்து மாதம்
தவழ்ந்து எழுந்து தடுக்கி விழுந்து
சிறுக நடந்து சிந்தை விரிந்து
விந்தை உலகின் வியப்பினை அறிய...
ஈரடி வைத்து எட்டி நடந்தேன்
வானுயர் ஆலயம் வகையாய்த் தெரிந்துது
சீருடன் சிலரோ சிறப்புடன் உள்ளே
வாழ்வுடன்....

போரிடும் பலரோ புறத்தே தனித்து
ஏனிந்தப் பிரிவு என்பது வேண்டி
ஞானியாய்த் தெரிந்த நபரினை அணுகி
ஓ....

இவைகள் 'அதுகள்' அனுமதியில்லை
இது ஆயிரம் காலத்து ஆலய ஒழுங்கு
கற்களைப் பூசிக் கும் கற்களே அங்கு
சொற்களை ஈட்டியாய்ச் சொருகினர் உள்ளே.

மக்களைக் காண மனமது தவித்து
முட்களைக் கடந்து முன்னே நடந்தேன்.

தலையது கவிழ்ந்து நிலமது நோக்கி
நின்றனர் மாதர் நிரையாய்த் தனித்து
தந்தையர் எனப்பல தரகர்கள் வந்து
பிள்ளையைக் காட்டிய பேரங்கள் பேசினர்
படித்தவர் பாமரர் பலவித மனிதர்
சீர்கெட்டு நின்று சீதனம் கேட்டனர்
படித்தவர் நீவிர் பரம்பரை காண
பணமது கேட்பது பண்போ என்றேன்
ஓ....

மனங்களைச் சேர்த்து மணங்களை முடிக்க
மனிதன் வகுத்த மகத்துவம் என்றனர்.

பலவடி நடந்து பலமுறை தேடி
பயணற்றுப் போனேன் பசித்தது மனது
சீ....

மனிதன் எங்கே தொலைந்து போயினன்
சிறுகிய உலகோ சிதறிக் கிடந்தது
சென்ற இடமெல்லாம் சிறுமையாய் நோக்கி
எவ்வினம் என்றனர் எம்மதம் என்றனர்
சாதியில் என்ன உயர்வோ என்றனர்
சமத்துவம் அங்கே சவமாய்க் கிடந்தது.

அவலம் நிறைந்து அகிலம் அழுத்து
உலகின் முகமோ உக்கிக் கிடந்தது.

விதியுது மாற்றி விடிவது கொடுக்க
வழியுது உண்டோ வருவேன் என்றேன்.

துடித்தனர் இளைஞர் துமுக்கிகள் தரித்தே
வெடித்திடும் புரட்சி விரைந்தே என்றனர்
களத்தினில் எதிரியைக் கலக்கு முன்னரே
கருவிகள் இயங்கின கருத்தியல் இன்றியோ
களைகளைப் பறிக்க கலப்பைகள் கொண்டே
களத்தினை உழுதனர் கழுதைகள் போலவே

மண்ணையும் தோண்டியே மனிதனைத் தேடினேன்
சீ.... எங்கே இவன் தொலைந்து போயினன்
கதிரவன் வந்தான் கதிர்க்கரம் நீட்டி
மனிதனைத் தேடும் மடமை மனிதா
எங்கே தேடுகிறாய் இருளில் மனிதனை
மடமைகள் நிறைந்த உண் மண்ணில் என்றோ
மனிதர்கள் யாவரும் மறைந்தே போயினர்
மனிதன் வேண்டில் ஒளியுது வேண்டும்
ஒளியுது வேண்டில் விடிவது வேண்டும்.

அக்கரைத் தோழனுக்கு...!

குண்டுகள் துளைத்த குழிகளில் குந்தி
இன்னும் வெப்பம் ஆறாத குண்டுகளின்
உருக்குக் குவளையில் உதடுகள் பதித்து
உப்புக் கஞ்சியை உதிரத்தின் உருசையுடன்
உறிஞ்சும்..... உன்னைத்தான் தோழா...!
என்னைத் தெரிகிறதா உனக்கு...?

வானமே இடிந்து வையத்தில் வீழ்ந்தாலும்
அதிலும் ஓர் வாழ்வின் தேடலுக்காய்
இன்னும் வாடாமல் இருக்கும் உன் இமைகளை
உயர்த்தி என்னைக் கொஞ்சம் பார்...

புதிய எம் யூபாளத்திற்காய் பொறுத்திருக்க
மாட்டாமல், புது வாழ்வு என்றெண்ணி ஓர்
புகனிடம் ஓடிய என் புறமுதுகை நீ
வெறுப்புடன் பார்ப்பது தெரிகிறது.

வேண்டாம் தோழா...
வெறும் மனிதன் நான் என்னை வெறுக்காதே
உணர்வுகள் எதுவுமின்றி உயிர் வாழ்தலுக்காய்
மட்டும், உடலும்... உயிருமிங்கு ஊசலாடுவது
உனக்கு எப்படித் தெரியும்...?

இங்கு உண்ண உணவுண்டு, உடுக்க உடையுண்டு...
உறவுக்குப் பலவுண்டு ஆனால் என்
உணர்விற்கு உயிரில்லை...

இருளும், உலகும் உறவுகொள்ளும் ஓர்
வேளையிலே...
உன்னை எண்ணி என் நினைவுகள்
ஓடோடி வருகின்றன...

இப்போ

உன்னைப்போல் நெடிதுயர்ந்த ஓர்
மரத்தடியில் நீ...

வேர்களைத் தலையணையாய்
மண்ணைப் பஞ்சணையாய்
துழுக்கியைக் காதலியாய்
அரவணைத்தபடி...

காரிருள் கூடிய ஓர் காட்டு நிசப்தத்தில்
சில் வண்டுகளின் சினுங்கலை இசையாகக் கொண்டு
இன்னும் ஓர் விடுதலைப் பாடலை
நீ எழுதிக் கொண்டிருப்பாய்....

தோழா..!

உன்னையும் என்னையும் ஒரே மண்தான் பெற்றது
ஆனால் நான் மட்டும் ஏன் இப்படி
என்னை மட்டுமே எண்ணியபடி?

வேலியில் ஓடிய பச்சோந்தி மீது
கல்லெறிந்து ஓர் நாள் நீ சொன்ன
வார்த்தைகள்... "சீ" என்ன பிறப்புகளோ...?
வேண்டிய மாதிரி நிறம் மாறிக் கொண்டு"

உண்மைதான் தோழா...

உலகு ஒன்று ஆனால் சிருஷ்டிகள் பல
உறுதியான ஆலமரமாய் நீ..
உக்கிப் போகும் முருங்கையாய் நான்...
நிர்வாணமான நிஜமாக நீ..
ஆம்ப்ரமான போலியாக நான்...

இங்கு விலையுயர்ந்த என் கார் மீது விழுந்த
வெண்பனித் துகள்களை நான் கரண்டிக்
கொண்டிருக்கும் போது....
விலை மதிக்க முடியாத எமது மண்ணை
புதிய தேடலுக்காய் நீ கிளறிக்கொண்டிருப்பாய்...

உணர்வுகளற்று என் தேகம் இங்கு உறைந்து
போகும்.... அங்கு..
வெற்றியின் விளைவால் உன் தேகத்தில்
வியர்வை சிரிக்கும்....!

- ஆவணி, 1990

நானைகள் நிச்சயம்...!

பூக்கள் காய்க்கும்
கனிந்து பழமாகும்....
பருவத்தின் முன்னே
பழங்களைச் கவைக்க
பறந்திடும் வண்டுகள்
பாரினில் இயற்கை.....!

மூங்கில் வெடித்து
முத்துக்கள் சிதறும்...
சிரித்திடும்போது
உதித்திடும் கற்பனை
கண்கள் பேசி
கனவுகளில் வாழ்ந்து
கைகோர்த்து நடந்து
களித்திடும் மாலை...
கதிரவனும் களைத்து
கண்ணுறங்கச் செல்லும்
இளமையின் ஏக்கம்
இதயத்தில் தேங்கும்.

சிறகுகள் விரித்துச்
சில்லிடும் வண்டுகள்
பூக்களைச் கவைக்கப்
பூரித்துப் பறக்கும்
சத்தங்கள் இல்லா
முத்தங்கள் நித்தம்
முகம் நாணி நிலவு
முகிலுக்குள் மறையும்

புலரும் காலையின்
புத்தொளி வருகையில்
பூக்கள் மணக்கும்
புன்னகை மயக்கும்
பொன்னிற வானும்
செந்நிற மண்ணும்
இடையினில் நடக்கும்
இயற்கையின் நடனம்
இன்னல்கள் அறியா
இன்பங்கள் அதிகம்.

எல்லைகள் இல்லா
இன்பங்கள் நடுவே,
தொல்லைகள் கொடுக்கவே
தோன்றினான் மனிதன்.
மணங்கள் மரக்க
மடமையில் மூழ்கினான்.
மண்ணையும், பொண்ணையும்
மட்டுமே மதித்தான்.
சாதியும் மதமும்
சடங்கும் சட்டமும்
வேலையற்றுப் பேசியே
வேலிகள் போட்டான்.
நீதிகள் மறந்து
நிலங்களைப் பறித்தான்.
சோலைகள் எல்லாம்
பாலைகள் ஆக்கினான்.
மானுடம் மறந்து
மாக்களாய் மாறினான்.
மரணமே நேரினும்
மாற்றத்தை மறுத்தான்.

பூக்களைச் சுற்றியோ
பொசுக்கிடும் வேலிகள்.
வண்டுகள் வெளியிலோ
வாடிடும் வாழ்வுடன்
கனிகின்ற பூக்களை
கருவினில் பறித்து
கல்லுக்குச் சூடிடும்
கல்லான மனங்கள்.

தென்றலும் திங்களும்
என்றும் போலவே....
காலையும் மாலையும்
கருத்தினறிக் கழியும்,
இன்பங்கள் மறந்த
இன்னல்கள் மட்டும்,
இன்றைய வாழ்வின்
இலவச இணைப்புக்கள்.

பூக்களும் வண்டும்
பூரிக்க வேண்டின்
ஏற்றங்கள் கொடுக்கும்
மாற்றங்கள் வேண்டும்.
நிஜங்கள் மீண்டும்
நிலைத்திட வேண்டின்
நிதர்சனமான
நியதிகள் வேண்டும்.

வண்டுகள் இனிமேல்
வலிமையைப் பெற்று
பூக்களைச் சேர்ப்
போர்களைத் தொடுக்கும்.
கல்லுக்குச் சூடியே
கருகிப் போய்விடும்.
பொய்யான வாழ்க்கையைப்
பூக்களும் வெறுக்கும்.
வேண்டிய வாழ்வுக்காய்
வேலிகள் தாண்டி
வேதனை மறக்கும்
வேளைகள் தோன்றும்.

இன்றும் நேற்றும்
இறந்து போய்விடும்.
நானாகள் நிச்சயம்...
நமக்காகப் பிறக்கும்...!

பயணம்...!

நிதர்சனமான நீலவானம்
 நிகழ்வுகளால் நிரக்கதியாக...
 மானுடத்தை அழித்தொழிக்க
 மனிதனின் விஞ்ஞான சாதனை
 யுத்தவிமானப் பேய்கள் கக்கிய
 கரும்புகையினூடே...
 முக்காடிட்ட வெண்போலே
 முகம் காட்டும் முழுநிலவு...

மண்ணில்...
 வெல்லாடும் வயற்காட்டில்
 நெருஞ்சி முட்கள்
 முகம் இழந்த உடல்கள்
 முகவரி இழந்து...
 சல்லடைபட்ட சருகுகளாய்
 சந்ததியற்று...
 வானமே கூரையாய்
 வாழ்க்கையோ குனியமாய்

எனினும்...!
 விடியலின் திசை நோக்கி...!
 செத்துப்போன குரியனின்
 இரத்த உரித்துக்காரர் நாம்
 இந்துக் கடலின் தொண்டைக்குழியுள்
 இறுகிப்போன அவனை - மீண்டும்
 கொண்டு வருவதற்காய்
 தொடரும் எம் பயணம்...

காணல் நீரின் மேல்
 காகிதக் கப்பலில்...!

- சித்திரை, 1994

காலக்(கே)கேடு...!

இருட்டிவிட்ட போது
பூமி
சுற்றுவதை நிறுத்திவிட்டது!
விடியலுக்காய் நாம்
சூரியனைத் தேடி,
மேற்கை நோக்கி...!

சூரியன் இல்லையேல் என்ன?
உலகை ஒளிரவைக்கவென
ஒருசில
மின்மினிப் பூச்சிகள்.

கதிரவன் வேண்டில்
களையெடுப்பு அவசியம்
கருவிமுனைக் கருத்தியல்கள்
காலக்கேடு வைத்தன.
கூடப்பிறந்த குல்லாய்கள்
வேரோடு பிடுங்கி
வீதியில் எறியப்பட்டு...

பெண்பிரகம் பிஞ்சுகளும்
கட்டாடி மூடைகளோடு
கதியற்று நடுநிசியில்
முக்காடுகளுக்குள்
முகாரி ராகம்...!

கடல் பிரித்து வழியமைக்க
வலுபடைத்த 'மோஸஸ்' க்களும்
மௌனிகளாய்...

பூபாளத்தைப்
புதைத்துவிட்டு
புள்ளினங்களைப் பாட
வைப்பதற்காய் நாம்..

இனி...
சந்தனமும் நீறும்
இட்டவர் மட்டுமே...
என்றுகூட ஆகலாம்!

சிலுவையில்
அறையப்பட்டவரை
சிரம்மேல் கொண்டவரே,
காலக்கே(கே)டு பற்றி
நீங்களும் சிலவேளை
கவலைகொள்ளத்
தொடங்கலாம்...!!

- சித்திரை, 1994

மனித இயந்திரம்...

இயந்திர மனிதனை விட
 இழிவான
 மனித இயந்திரமே!
 இரவில் விலக்கிய ஆடையை
 இடையில் சொருகிக்கொள்.
 இத்தனை நேரம்
 என்ன உறக்கம்?
 இலங்கையின் பொருளாதாரம்
 செத்து விட்டது!
 மீண்டும் அதற்கு
 உயிர் கொடுக்கவேண்டும்!

அலுத்துப் போய் நீ
 அணைத்துப் படுத்திருக்கும்
 உன் மனைவியின்
 மார்புகளை விட்டுவிட்டு....
 ஓடிப்போ... உழை
 உயிருள்ள மட்டும்
 உழைத்துக்கொண்டேயிரு.

தேயிலைக் கொழுந்தைக்
 கிள்ளி எடுப்பதைப் போல்
 கொழுந்துவிட்டுரியும்
 ஆசைகளை
 முளையிலேயே கிள்ளிவிடு
 பாலும் தேனும் தின்று
 பருத்துப்போன எம் உடல்கள்
 படுக்கும் பஞ்சனைகளை விட
 உன் தோலுக்கு
 விலையில்லைத்தான்

நாம்
 எசமானர்களாயிற்றே உனக்கு
 உரிமைகள் தந்திருக்கிறோம்.

உழைக்க
 உயிர்வாழ
 உறங்க
 கிடைக்கும் போது
 உண்ணவும் கூட...

உடலில் உயிருள்ள மட்டும்
 உழைத்து சேத்த பின்னும்
 இம் மண்ணில் உக்கி
 உரமாவதை விட்டுவிட்டு,
 வாக்குரிமை பற்றியெல்லாம் நீ
 வாதம் செய்கிறாய்.
 வாக்குரிமை கொண்டவர்களால்
 மட்டும்
 இந்நாட்டில்
 வாழ்முடிகிறதா என்ன...?
 எம் வர்க்கத்தினரைத் தவிர...

நாம் உறிஞ்சியது போக, உன்
 உடலில் எஞ்சியிருக்கும்
 கொஞ்ச இரத்தத்தையும்
 எம்முடன் இணங்கிப் போகாமல்
 ஏன் இழந்துவிடுகிறாய்?
 இன்றைய உனது சிந்தனை
 நாளைய சந்ததியை
 சிந்திக்க வைக்குமாம்.
 வானத்தை நோக்கி
 உன் வலியகைகள் உயர்ந்தால்
 நாளை விடியுமாம்.
 உன் நெற்றி கருங்கினால்
 நியதிகள் மாறுமாம்.
 நம்பிவிடாதே!
 ஆக்கலும், அழித்தலும் எமது
 ஆதிக்கத்தில் தான்!

ஒட்டிய உன் வயிற்றிற்கு
 ஒரு ரொட்டித் துண்டே அதிகம்
 முகம் கூடத் தேவையில்லை
 உனக்கு
 முதுகு மட்டும் போதும்
 மூச்சுக் கூட
 அதிகம் விடாதே
 அது பெரும்
 காற்றாக மாறி
 கவர்ச்சியான எம் கேசத்தைக்
 கலைத்துவிடும்.

நீ
 சுதந்திரமானவன் தான்!
 மழையில் நனைந்து
 மலைகளில் உழைக்கவும்
 பனியில் நடுங்கி
 'லயன்களில்' முடங்கவும்
 மட்டுமே...!

பழஞ்சோறு....!

விரல்களின்
இடுக்கினூடே இறங்கி

முழங்கை வரை
வழிந்தோடும்.

"பிலா இலையை எடுத்து
பிடியன்ரா அறுவானே"

முதல் நாள்
மசித்த கீரையும்
அரைத்த மீன் குழம்பும்
மண் சட்டியில்
பிசைந்த கையினால்
பிட ரியில் போட

ஆச்சிக்குப் பயந்து
நாவிர் நீர் வடிய
நாயும்....
கிளுவங் கதியானில்
கழுகுப் பார்வையுடன்
மண்டைக் காகமும்
இந்த
அரைச்சட்டி சோறுக்காய்
என்னுடன்
அடித்துக்கொள்ளும்.

பின்வளவுப்
பச்சை மிளகாயும்
பாரைக் கருவாடும்
உச்சி வெய்யிலில்
உலரவைத்த
ஊறுகாயும்
கவை கொடுக்கும்
பழஞ்சோறெனக்கு
உயிர் கொடுக்கும்.

ஓங்கிய மரநடுவே
ஓலைக்கூரையின் கீழ்
தூங்கிய நினைவுகள்
துயர் கொடுக்க

இன்றும்...

விரல்களின்
இடுக்கினூடே இறங்கி
முழங்கைவரை
வழிந்தோடும்....

கண்ணீர்....!

பனை

என்றும் தெளிந்திருக்கும்
எம் தேசத்து வானத்தை
இன்றும் தேடுகின்றேன்
எங்கும் காணவில்லை!

சிவந்த எம் மண்ணில்
பிடுக்குடன்
நிமிர்ந்து நிற்கும்
பனை மரங்கள்.

வானத்து முகில்களை
வருடியாடி
இளம் தென்றலின்
அரவணையில் ஒருநாள்
அவை சிளிர்ந்து நின்ற
கோலமிகு.

ஆனால் இன்று....!

- தை, 1990

தமிழ் கனேடிய
 சஞ்சிகைகளினூடாகத் தன்னை
 இனம் காட்டிக்கொண்ட காத்திரமான
 ஒரு படைப்பாளி
 சபா. வசந்தன். இளைய
 தலைமுறையைச் சார்ந்தவர்;
 இன்னும் நிறையவே சாதிக்க
 இருப்பவர்.

இவர் எழுதிய

சிறுகதைகள் தான், இவரது ஆற்றல்களுக்கு
 அடையாளங்களாக இதுவரை வெளிவந்துள்ளன.
 வசந்தனுள் மறைந்து வாழும் கவிதா ஆளுமை,
 "மண்ணின் நினைவுகள்" வழியாக, இப்போது
 வெளிப்படுகின்றது.

மாறிவரும் தமிழ் சமூகத்தின் மீது
 வசந்தனுக்கு அநீத பற்றுதல். அதில் மாறாதிருக்கும்
 மூலகங்கள் சில, இவரைத் தொடர்ந்தும்
 அரித்துக்கொண்டிருக்க இதுவே காரணம். கோபத்தைக்
 கவிதையாக்கிக் கொட்டியிருக்கிறார்!

எரிந்துகொண்டிருக்கும் எங்கள் தேசம், அதில்
 அகப்பட்டுக் கருகிச் செத்துக்கொண்டிருக்கும் எங்கள்
 மக்கள், தப்பியோடிச் சருகாய் காற்றில் அள்ளுண்டு,
 தெருத்தெருவாக அலைந்துகொண்டிருக்கும் அகதிகள்,
 எட்டப்போய் இருந்து, எரியும் நெருப்பில் கூதல்
 காய்ந்துகொண்டிருக்கும் ஆசாபூதிகள்.....
 'மண்ணின் நினைவுகள்' என்ற நினைவுப் படச்சருளில்
 தொடர்ச்சியாய்..... வசந்தன் எங்கள் எல்லாரையும்தான்
 பதித்திருக்கிறார்.

- வெளியீட்டாளர்